

РЕШЕНИЕ

№ 3112

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Дора З. Илиева

при участието на секретаря СИМОНА Н. ИЛИЕВА като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20251100502025 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 23008/18.12.2024 г., постановено по гр.д. № 43392/2023 г. на СРС, ГО, 151 състав, са отхвърлени предявените от И. С. Г., ЕГН *****, срещу Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" № 2, осъдителни искиове с правно основание чл. 225, ал 1 ЗСВ за заплащане на сумата от 251 468 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба (02.08.2023 г.) до окончателното плащане, представляваща обезщетение в размер на 20 брутни месечни възнаграждения при освобождаване от длъжност в съдебната система на лице с повече от 10 години стаж на такава длъжност, и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1374,52 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 19.07.2023 г. – 01.08.2023 г.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство И. С. Г.. Сочи, че притежава повече от 20 годишен опит в органите на съдебната власт, като в периода 26.11.2019 г.- 20.06.2023 г. е заемал поста „главен прокурор на Република България“. Сочи, че въпреки разликата в правомощията на административните ръководители и „тримата големи“, съществуват сходства, предопределени от статуса им на магистрати. Навежда, че за всеки от „тримата големи“ важат всички правилата за по-общото им качество /магистрати/, които не са изрично дерогирани от посочени правила за съответната им специфична длъжност.

Поддържа, че след приключване на мандата им, всеки от „тримата големи“ продължава да бъде магистрат. Твърди се, че на каквото и основание административният ръководител да бъде освободен от тази длъжност, същият запазва положението си магистрат, тъй като това са две длъжности, които могат да бъдат съвместени и да се заемат едновременно, но и са две различни правоотношения, които могат да бъдат прекратени на различни основание и в рамките на различни производства. Оспорва се приетото от СРС, че ищецът е бил окончателно освободен от съдебната система на 15.06.2023 г., тъй като след предсрочното му освобождаване от длъжността „главен прокурор“ не е бил назначен на друга длъжност като магистрат по реда на чл.169,ал.5 ЗСВ поради липса на искане. Поддържа, че на основание чл.169,ал.5 ЗСВ след освобождаване от длъжността административен ръководител и заместник на административния ръководител лицата по тяхно искане се връщат на заемната пред избора длъжност на съдия, прокурор или следовател или остават на длъжността съдия, прокурор или следовател в органа на съдебната власт, в който са заемали длъжността административен ръководител. Сочи се, че отстраняването от ръководна длъжност не влече автоматична последица отстраняване от цялата съдебна система, като неправилно районният съд е приел, че нормата на чл.169,ал.5 ЗСВ няма автоматично действие. Въззивникът навежда, че мандатността на административната длъжност няма общо с магистратското правоотношение. Въззивникът твърди, че дисциплинарната отговорност по чл.308,ал.1,т.5 и 6 ЗСВ на магистрати и административни ръководители се реализира от ВСС, а освобождаването от длъжност на главния прокурор, председателите на ВКС и ВАС се упражнява с указ на президента и няма общо с дисциплинарната отговорност, като се касае за два вида отговорност, които не могат да бъдат унифицирани, защото основанията за възникване, последиците и реда на реализация са различни. Сочи не може да се прави аналогия между двата вида отговорност, като чл.225 ЗСВ обезщетение не се дължи само при реализирана наказателна и дисциплинарна отговорност, какъвто не е настоящият случай. Поддържа, че на 16.06.2023 г. молба за възстановяването му в длъжност „прокурор“ във ВКП, но на 19.06.2023 г. е внесъл своята оставка като прокурор. Въззивникът твърди, че дори при приравняване на отговорността на главния прокурор към дисциплинарната отговорност, тя би могла да се съотнесе само към наказанието „освобождаване от длъжност като административен ръководител“ по чл.308,ал.1,т.5 ЗСВ, но не и към наказанието „дисциплинарно освобождаване от длъжност“, тъй като това са две различни наказания. В жалбата се твърди, че в чл.225,ал.2 ЗСВ ясно са посочени случаите, в които не се изплаща обезщетение и тези хипотези не могат да бъдат тълкувани и прилагани разширително. Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените иски да бъдат уважени, като бъдат присъдени и сторените разноски.

Въззиваемият Прокуратурата на Република България оспорва подадената въззивна жалба като неоснователна. Поддържа се, че разпоредбата

на чл.169,ал.5 ЗСВ предвижда възможността административен ръководител, освободен от длъжност, да се върне по негово искане на заеманата преди избора длъжност на съдия, прокурор или следовател или да остане на длъжност на съдия, прокурор или следовател в органа на съдебната власт, в който е заемал длъжността административен ръководител. Поддържа се, че И. Г. е подал заявление за преназначаване на длъжността прокурор във ВКП, но с последващо заявление е заявил, че не желае да бъде преназначаван на длъжност „прокурор“, поради което и производството по преназначаване е прекратено, като актът е потвърден от ВАС. Сочи се, че с освобождаването на ищеца от длъжността главен прокурор на Република България с указ 95/15.06.2023 г. на Президента на Република България И. Г. е напуснал съдебната система. Поддържа се, че действия, които накърняват престижа на съдебната власт са основание за освобождаване от длъжност на магистрат или административен ръководител. Твърди се, че макар редът за освобождаване на главен прокурор да е различен, накърняването на престижа на съдебната власт, независимо по какъв ред е установено, не кореспондира с гратификационния характер на обезщетението по чл.225 ЗСВ. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на сторените разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

С указ № 273/26.11.2019 г. на Президента на Република България И. С. Г. е назначен на длъжността „главен прокурор на Република България“. С решение по протокол № 17 от 12.06.2023 г. Пленумът на Висшия съдебен съвет на основание чл. 175, ал. 5, вр. чл. 173, ал. 3 ЗСВ е установил основания за предсрочно освобождаване на И. С. Г. от длъжността „главен прокурор на Република България“, а именно действия, които накърняват престижа на съдебната власт по чл. 129, ал. 3, т. 5, предл. последно КРБ, посочени в предложението с вх. номер ВСС-7296/22.05.2023 г. от четирима членове на Прокурорската колегия на ВСС и е предложил на президента на Република България предсрочното освобождаване на И. Г. от длъжността „главен прокурор“. С указ № 95/15.06.2023 г. президентът на Република България на основание чл. 129, ал. 3, т. 5 КРБ е освободил И. С. Г. от длъжността „главен

прокурор на Република България“. На 16.06.2023 г. ищецът е подал заявление до Прокурорската колегия на ВСС, с което е заявил желание да бъде преназначен на длъжността „прокурор“ във ВКП. На 19.06.2023 г. ищецът е подал молба до Прокурорската колегия на ВСС, с която е заявил, че не желае да бъде преназначен на длъжност „прокурор“ във ВКП и изобщо да продължи да работи в Прокуратурата на Република България, както и че с молбата депозира оставката си. С решение по протокол № 22 от 19.06.2023 г. Прокурорската колегия на ВСС е приела за сведение молбата на И. Г. от 19.06.2023 г. по-горе. С влязло в сила определение от 26.01.2024 г. по адм.д. № 6876/2023 г. по описа на ВАС, Шесто отделение, е била оставена без разглеждане жалбата на ищеца срещу това решение. Впоследствие с решение по протокол № 26 от 12.07.2023 г. Прокурорската колегия на ВСС е допълнила решението от 19.06.2023 г. като е прекратила на основание чл. 56, ал. 1 АПК производството по преназначаване на И. Г. на длъжност „прокурор“ във ВКП. Със същото цитирано по-горе влязло в сила определение от 26.01.2024 г. по адм.д. № 6876/2023 г. по описа на ВАС, Шесто отделение, жалбата на ищеца срещу това решение е била отхвърлена. На 23.06.2023 г. ищецът е подал заявление до и.ф. главен прокурор, с което е поискал във връзка с депозираната му оставка по чл. 165, ал. 1, т. 2 ЗСВ трудовата му книжка да бъде оформена съобразно изискванията на Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, и да му бъдат изплатени дължимите обезщетения по чл. 224 КТ и чл. 225 ЗСВ. С решение по протокол № 25 от 05.07.2023 г. Прокурорската колегия на ВСС е оставила без разглеждане искането на И. Г. за постановяване на решение на основание чл. 129, ал. 3, т. 2 КРБ, вр. чл. 165, ал. 1, т. 2 ЗСВ. С окончателно решение от 14.11.2023 г. по адм.д. № 6925/2023 г. по описа на ВАС, Шесто отделение, е била отхвърлена жалбата на ищеца срещу това решение на ПК на ВСС. На 07.07.2023 г. със заповед № РД-08-583 на и.ф. главен прокурор на основание чл. 129, ал. 3, т. 5 КРБ и указ № 95 от 15.06.2023 г. на президента на Република България е прекратен актът за заемане на длъжност на ищеца, считано от 15.06.2023 г. В заповедта е посочено, че не се дължат обезщетения по чл. 224, ал. 1 КТ и по чл. 225, ал. 1 ЗСВ.

Съгласно 129, ал. 2, изр. първо КРБ председателят на Върховния касационен съд, председателят на Върховния административен съд и главният прокурор се назначават и освобождават от президента на републиката по предложение на пленума на Висшия съдебен съвет за срок от седем години без право на повторно избиране. Основанията за предсрочно освобождаване на главния прокурор са регламентирани в чл. 129, ал. 3 КРБ, като в т. 5 е посочено тежко нарушение или системно неизпълнение на служебните задължения, както и действия, които накърняват престижа на съдебната власт. Съгласно чл. 175, ал. 5 ЗСВ основанието за предсрочно освобождаване на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор се установява от пленума на Висшия съдебен съвет с решение, прието по реда на чл. 173, след което се предлага на президента на

Република България неговото освобождаване. В разглеждания случай ищецът е бил предсрочно освободен от заеманата длъжност „главен прокурор“ именно при прилагане на цитираните разпоредби, като процедурата е завършила с издаден указ на Президента, който акт подлежи на оспорване единствено пред Конституционния съд /чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията/.

Съобразно приетото в решение № 1 от 8.02.2022 г. на КС по к. д. № 17/2021 г., Конституцията установява статуса на председателите на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд и на главния прокурор с оглед на три качества: на магистрати (общото название за конституционно изброяваните съдии, прокурори и следователи), на административни ръководители (съответно на Върховния касационен съд, Върховния административен съд и прокуратурата) и на членове по право на Висшия съдебен съвет (определяни по специфичен конституционно закрепен начин представители на съдебната власт). Следва да се приеме, че за тях важат всички правила за по-общото им качество (магистрати), които не са дерогирани от изрично посочени правила за по-специфичното (висши представители на съдебната власт членове по право на ВСС). Това означава, че във връзка с разпоредбата на чл. 129, ал. 2 от Конституцията важат и основанията за освобождаване от длъжност по чл. 129, ал. 3, т. 2, 3, 4 и 5 за тримата висши магистрати и в частност отговорността по т. 5. За инициране на процедурата по чл. 129, ал. 2 във връзка с ал. 3, т. 5 за реализиране на тази юридическа отговорност е необходимо да се извърши преценка на твърдени обстоятелства от Пленума на Висшия съдебен съвет и само ако този орган реши, че са налице основания, да направи предложение до президента за освобождаването им. Същевременно организационно те заемат такава висока длъжност, която не позволява спрямо тях да се приложат общите правила за търсене на дисциплинарна отговорност, валидни за всички съдии, прокурори и следователи, както и за останалите административни ръководители в органите на съдебната власт. Провиненията, предвидени в чл. 129, ал. 3, т. 5 от Конституцията, са от такъв характер, че могат сериозно да накърнят доверието в правосъдието и престижа на съдебната власт именно защото са извършени от стоящите най-високо в системата на съдебната власт административни ръководители. Престижът на съдебната власт и доверието в съдебната власт са конституционно значими ценности, защитата на които конституционният законодател балансира с независимостта на магистратите в едно демократично общество, управлявано от върховенството на правото.

Както вече беше посочено, председателят на Върховния касационен съд, председателят на Върховния административен съд и главният прокурор са и магистрати по време на техния мандат. Статуса на лицата, заемали съответната ръководна длъжност след изтичане на техния мандат или предсрочното му прекратяване, се определя от обстоятелството дали същите са били магистрати преди встъпването им в длъжност като „председател на Върховния касационен съд“, „председател на Върховния административен съд“ и „главен прокурор на Република България“. Ако същите не са били

магистрати, то техният статут на магистрати окончателно се изгубва, а ако са били, в общия случай същите могат да се възползват от възможността да бъдат възстановени като магистрати по реда на чл.169,ал.5 ЗСВ. Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 5 ЗСВ, след освобождаване от длъжността административен ръководител и заместник на административен ръководител лицата, по тяхно искане, се връщат на заеманата преди избора длъжност на съдия, прокурор или следовател или остават на длъжност съдия, прокурор или следовател в органа на съдебната власт, в който са заемали длъжността административен ръководител, съответно заместник на административен. Разпоредбата на чл.169,ал.5 ЗСВ безспорно намира приложение и по отношение на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор с оглед обстоятелството, че както вече беше посочено, същите имат и качеството административен ръководител. Въззивният съд намира, че при граматическо тълкуване на разпоредбата на чл.169,ал.5 ЗСВ се налага безспорен извод, че възстановяването на административните ръководители като редови магистрати не настъпва автоматично по силата на закона, а е обуславено от съответно заявено искане от същите и решение на съответната колегия. Това законово решение е свързано на първо място с необходимостта от гарантиране на правната сигурност и на следващо място поради необходимостта административните ръководители да упражнят избор в кой орган на съдебната власт да бъдат възстановени – в този, в който са работили преди назначаването им като административен ръководител или в органа, в който са заемали длъжността административен ръководител. Без упражнен такъв избор и заявено искане съответната колегия не може да възстанови лицето като магистрат в съответен орган на съдебната власт. Ето защо и въззивният съд намира, че след издаването на указ № 95/15.06.2023 г. на Президента на Република България, ищецът е загубил магистратското си качество и същият не е възстановен по силата на закона /ex lege/ като прокурор.

На следващо място за преценка основателността на иска следва да се отговори на въпроса дали предсрочното прекратяване на мандата на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор на основание чл. 129, ал. 3, т. 5 от Конституцията има за последица изначално преклудирание възможността на посочените лица да бъдат възстановени като магистрати по реда на чл. 169, ал. 5 ЗСВ и дали това освобождаване е идентично с наложено дисциплинарно наказание „освобождаване от длъжност“ по чл.308.ал.1,т.6 ЗСВ. Преклудирание на правото по чл.169,ал.5 ЗСВ като последица от предсрочно прекратен мандат не е изрично предвидено нито в Конституцията, нито в ЗСВ, като не е изводима и от други правни норми и принципи. С промените в Конституцията с ДВ бр. 100 от 18.12.2015 г. се създадоха Съдийка колегия /СК/ и Прокурорска колегия /ПК/, като кадровите въпроси /назначаване, освобождаване, повишаване/ и реализирането на дисциплинарната отговорност по отношение на съдиите се решават единствено от СК, а относно

прокурорите и следователите – от ПК /чл.129,ал.1 КРБ/. Единственото изключение е изборът на председател на Върховния касационен съд, председател на Върховния административен съд и главен прокурор, които се назначават от Президента по предложение на пленума на Висшия съдебен съвет /чл.129, ал.2 ЗСВ/. Особената процедура по назначаване и освобождаване на всеки от т.н. „трима големи“ и фактът, че същата протича при участието на други органи, различни от тези, които имат по принцип правомощия относно решаването на кадровите и дисциплинарни въпроси относно съдии и прокурори, води до безспорен извод, че освобождаването от заеманата длъжност председател на Върховния касационен съд, председател на Върховния административен съд и главен прокурор посредством налагане на дисциплинарно наказание няма последици отвъд предсрочното прекратяване на техния мандат. Друга значима разлика освен компетентните органи е обстоятелството, че актът по освобождаване на председател на Върховния касационен съд, председател на Върховния административен съд и главен прокурор не подлежи на съдебен контрол - процедурата завършва с указ на президента, който акт подлежи на оспорване единствено пред Конституционния съд /чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията/. В този смисъл и освободените лица на практика нямат ефективно средство да оспорят освобождаването си от длъжност в отлика от реализирането на дисциплинарната отговорност на съдии, прокурори и следователи, в които случаите актовете на СК и ПК подлежат на съдебен контрол. Същевременно, в производството по чл. чл.169,ал.5 ЗСВ съответната колегия следва да извърши преценка относно притежаваните от освободения административен ръководител нравствени и професионални качества съобразно нормата на чл.162, т.3 ЗСВ. Предсрочното освобождаване от длъжност на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор въз основа на проведено дисциплинарно производство представлява специфичен вид дисциплинарно наказание, различно от общите наказания за магистрати, изброени изчерпателно в нормата на чл.308,ал.1 ЗСВ, като разкрива повече общи черти с наложено дисциплинарно наказание освобождаване от длъжност като административен ръководител или заместник на административен ръководител по чл.308,ал.1,т.5 ЗСВ, отколкото с наложено наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ по чл.308.ал.1,т.6 ЗСВ. Това е така, доколкото председателят на Върховния касационен съд, председателят на Върховния административен съд и главният прокурор съвместяват и функцията на административен ръководител, а извършените нарушения по чл. 129, ал. 3, т. 5 от Конституцията могат да бъдат основание за налагане на различни дисциплинарни наказания, вкл. освобождаване от длъжност като административен ръководител. В този смисъл и по изложените по-горе съображения предсрочното освобождаване от длъжност на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор не е идентично с наложено наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ по

чл.308.ал.1,т.6 ЗСВ.

В обобщение - предсрочното освобождаване от длъжност на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор на основание чл. 129, ал. 3, т. 5 от Конституцията, няма за последица окончателното прекратяване на възможността им да поискат да бъдат възстановени на съответната магистратска длъжност по реда на чл.169,ал.5 ЗСВ при наличието на законовите предпоставки за това. В производството по чл. чл.169,ал.5 ЗСВ съответната колегия следва да извърши преценка относно притежаваните от освободения административен ръководител нравствени и професионални качества съобразно нормата на чл.162, т.3 ЗСВ. Предсрочното освобождаване от длъжност на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор е особен вид дисциплинарно наказание и не е идентично с наложено наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ по чл.308.ал.1,т.6 ЗСВ., като разкрива повече общи черти с наложено дисциплинарно наказание освобождаване от длъжност като административен ръководител или заместник на административен ръководител по чл.308,ал.1,т.5 ЗСВ.

Ето защо и за ищеца се е породило правото да поиска да бъде възстановен на длъжността „прокурор във ВКП“, каквото заявление същият е депозирал, но впоследствие оттеглил. В този смисъл невъзстановяването на ищеца на длъжност „прокурор“ и окончателното прекратяване на магистратското му правоотношение не е в причинна връзка с предсрочното му освобождаване от длъжността „главен прокурор“, а с оттеглянето му заявление от чл.169,ал.5 ЗСВ.

Съобразно чл.225,ал.1 ЗСВ, при освобождаване от длъжност съдия, прокурор или следовател с повече от 10 години стаж на такава длъжност има право на парично обезщетение в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години има в органите на съдебната власт, но не повече от 20. Съгласно установената практика на КС /решение № 1/2017 г. по к. д. № 6/2016 г. и решение № 17/2018 г. по к. д. № 9/2018 г. на Конституционния съд на РБ и и на ВКС /решение № 91 от 26.06.2020 г. по гр. д. № 2040/2019 г. на ВКС, III г. о.; решение № 82 от 22.10.2020 г. по гр. д. № 2693/2019 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 46 от 07.04.2021 г. по гр. д. № 2713/2020 г. на ВКС, III г. о. и др./ паричното обезщетение по чл. 225, ал. 1 ЗСВ представлява по своя характер "благодарствено парично обезщетение", което не се дължи срещу непосредствено престиран труд и затова не представлява трудово възнаграждение, нито служи за компенсиране на претърпени вреди от работника или служителя. От гратификационния характер на обезщетението следва, че то е израз на благодарност за предани държавна служба или труд и за лоялност в продължение на повече от 10 години в органи на съдебната власт, дори формално органът по назначаването, респективно работодателят, да е различен. Определящо е изпълняваните длъжности да са в орган на съдебната власт по смисъла на чл. 117 и сл.

Конституцията на РБ и за тях законодателят изрично да е предвидил право на гратификационно обезщетение (чл. 225, ал. 1 ЗСВ, чл. 277, ал. 3 ЗСВ и чл. 292, ал. 3 ЗСВ досежно съдии, прокурори, следователи, съдии по вписванията, държавни съдебни изпълнители). В нормата на чл.225,ал.2 ЗСВ са предвидени част от случаите, в които обезщетение не се изплаща - в случаите по чл. 165, ал. 1, т. 3 и 5 от ЗСВ, т.е. при влизане в сила на присъда, с която е наложено наказание лишаване от свобода за умишлено престъпление и при наложено дисциплинарно наказание освобождаване от длъжност. Както вече беше посочено, магистратското правоотношение на ищеца се е прекратило поради неупражнено право по чл.169,ал.5 ЗСВ, а предсрочното освобождаване от длъжност на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор поради извършено дисциплинарно нарушение по чл. 129, ал. 3, т. 5 от Конституцията не е идентично с наложено наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ по чл.308.ал.1,т.6 ЗСВ. В нормата на чл.225 ЗСВ липсва въведена отрицателна предпоставка за изплащане на обезщетение предсрочно прекратяване на мандата на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор, с оглед на което и не са налице пречки за изплащане на обезщетението. По делото е отделено за безспорно обстоятелството, че ищецът има прослужени повече от 20 години като прокурор, както и че обезщетение по чл.225,ал.1 ЗСВ не му е изплащано. Изготвената СЧЕ е установила, че последният пълен отработен месец на ищеца е месец май 2023 г., когато ищецът е получил брутно трудово възнаграждение в размер от 12573,4 лв., с оглед на което и дължимото обезщетение е 251468 лв. Поради изложеното и предявеният главен иск се явява изцяло основателен.

Относно предявеният иск по чл.86,ал.1 ЗЗД следва да се посочи, че задължението за изплащане на обезщетение е без определен срок и за изпадането на длъжника в забава е необходима покана /чл.84,ал.2 ЗЗД/. Такава е връчена на ответника на 23.06.2023 г. /видно от заявление на л.19 от делото на СРС/, като ответникът е изпаднал в забава от следващия ден. Ищецът претендира лихва от дата, следваща изпадането на ответника в забава от 19.07.2023 г., поради което и искът се явява основателен за целия исков период 19.07.2023 г. - 01.08.2023 г. За посочения период дължимата мораторна лихва е 1283,05 лв., поради което и искът се явява основателен за посочения размер и неоснователен до пълния предявен размер от 1374,52 лв.

С оглед частичното несъвпадане на изводите на двете инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлен предявеният главен иск по чл. 225, ал 1 ЗСВ за сумата от 251 468 лв. /128573,54 евро/, както и в частта, в която е отхвърлен предявеният иск по чл.86,ал.1 ЗЗД за сумата от 1283,05 лв. /656,01 евро/ и бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат уважени. В останалата част първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се ревизира и в частта за разноските. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която на ответника са присъдени разноски за сумата над 0,03 лв. В полза на процесуалния представител на въззиваемия адв. Ч. П. П., САК, личен номер *****, следва да се присъди адвокатско възнаграждение по чл.38,ал.2 вр. чл.38,ал.1,т.3 ЗА в размер от по 2000 евро за всяка съдебна инстанция.

За въззивното производство в полза на въззиваемия следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 0,03 евро съразмерно на отхвърлената част от въззивната жалба.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати на основание чл.78,ал.6 ГПК по сметка на СРС държавна такса в размер от 5169,18 евро, както и държавна такса по сметка на СГС в размер от 2584,59 евро.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 23008/18.12.2024 г., постановено по гр.д. № 43392/2023 г. на СРС, ГО, 151 състав, в частта, в която са отхвърлени предявените от И. С. Г., ЕГН *****, срещу Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" № 2, осъдителни искиове с правно основание чл. 225, ал 1 ЗСВ за заплащане на сумата от 251 468 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба (02.08.2023 г.) до окончателното плащане, представляваща обезщетение в размер на 20 брутни месечни възнаграждения при освобождаване от длъжност в съдебната система на лице с повече от 10 години стаж на такава длъжност, и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1283,05 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 19.07.2023 г. – 01.08.2023 г., както и в частта, в която в полза на Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" № 2 са присъдени разноски за сумата над 0,03 лв., и вместо него постановява:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на основание чл.225,ал.1 ЗСВ И. С. Г., ЕГН *****, сумата от 128573,54 евро, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба (02.08.2023 г.) до окончателното плащане, представляваща обезщетение в размер на 20 брутни месечни възнаграждения при освобождаване от длъжност в съдебната система на лице с повече от 10 години стаж на такава длъжност, както и на основание чл.86,ал.1 ЗЗД сумата от 656,01 евро, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 19.07.2023 г. – 01.08.2023 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 23008/18.12.2024 г., постановено по гр.д. № 43392/2023 г. на СРС, ГО, 151 състав, в частта, в която е отхвърлен предявеният от И. С. Г., ЕГН *****, срещу Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" № 2, иск с правно основание чл.86,ал.1 ЗЗД за сумата над 1283,05 лв. /656,01 евро/ до пълния предявен размер от 1374,52 лв.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, да заплати на основание чл.38,ал.2 вр. чл.38,ал.1,т.3 ЗА ЗА, на адв. Ч. П. П., САК, личен номер *****, адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство в размер от 2000 евро, както и адвокатско възнаграждение за въззивното производство в размер от 2000 евро.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, да заплати на основание чл.78,ал.6 ГПК по сметка на Софийски районен съд държавна такса в размер от 5169,18 евро, както и по сметка на Софийски градски съд държавна такса в размер от 2584,59 евро.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____